

LBRIS

We know
books

Editor: Vasile Burlui

Redactor & Coperta: Paul Gorban

Tehnoredactor: Alexandra Uzier

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU, RĂSVAN

Protestul brazilor de Crăciun / Răsvan Popescu. -

Iași: Cartea Românească Educațional, 2021

ISBN 978-606-057-129-2

821.135.1

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, Iași - 2021

Adresa: IAȘI, Bd Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 – 700124.

www.ecredu.ro

Răsvan Popescu

Protestul brazilor de Crăciun

– poeme narative –

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

<i>Eu nu trăiesc decît atunci cînd scriu, prefață de Ioan Holban</i>	5
PARTEA I	
VÂRSTA ÎNTREBĂRILOR	
Rezervația de vîrstnici.....	13
Mamam	17
Trupul ostil	19
Epitaf	21
De ce	23
Întoarcerea atletului	24
Șapte cartușe.....	26
PARTEA A II – A	
BUNULUI DUMNEZEU, CU REPROȘ	
Revoltă.....	29
Strigăt	32
Biserica surpată.....	33
Iepurașul cu baterie.....	34
Erezie	35
Încă puțin.....	37
Sfârșitul lumii.....	38
Vecie de vînzare.....	39
Alternativă.....	40
Demon.....	41

PARTEA A III - A

LOGICA RĂZBOIULUI

Clubul veteranilor.....	43
Lunetistul.....	47
Hitler, ăsta.....	49
Exercițiu de întins nervii.....	50
Lovitură de stat.....	52
Un mare, mare minus.....	53

PARTEA A IV - A

ÎMBLÂNZITORUL DE CUVINTE

Cuvântul – cheie.....	55
Poemul nou născut.....	58
Numele scriitorului.....	59
Scriitorul de imagini.....	61
Neastâmpăr.....	62
Trăirea intermitentă.....	64
Gestație.....	66
Castelul din vis.....	67
Viețile altora.....	69

PARTEA A V - A

POEME FĂRĂ PRETENȚII

Protestul brazilor de crăciun.....	71
Țara contrastelor.....	75
Lecția politică.....	77
Barza din calendar.....	79
În derivă.....	81
Semne și simptome.....	83
Casa călătoare.....	85
***.....	87

Insula inocenților.....	88
-------------------------	----

***.....	89
----------	----

Păsări de oraș.....	91
---------------------	----

Doi melci și gata.....	92
------------------------	----

<i>Poetul care povestește</i> , postfață de Varujan Vosganian..	95
---	----

REZERVAȚIA DE VÂRSTNICI

Timpul este cea mai mare jigodie din Univers
Face ce face și trece
Și noi devenim de nerecunoscut
Deși ni se pare că suntem aceiași
Ca-n niște oglinzi deformante de bâlci, zbârciți, slutiți
Cu vederea slăbită, mâinile tremură
Picioarele se înmoaie, mațele se umflă
Dinții se mută noaptea pe noptieră, alături de sedative
Memoria ne confuzează, prostata ne face de râs
Ne lasă puțința, nu dorința
Este un cumul de factori, fără o limită undeva
Intrăm într-o logică a amânării, a tergiversării
O vreme mai ține cu măsuri remediale, analgezice
Până la urmă suntem relocați
Într-un fel de rezervație accesibilă
Unde ni se spune seniori!
Avem reduceri dacă ne programăm din timp
Cu toate dotările, facilitățile, sală de lectură, capelă
Și la alegeri urnă mobilă
Cum ar veni, umblă ei după noi!
E mult până înveți programul, este foarte complex
Cu trei mari evenimente ale zilei: micul dejun,
prânzul și cina
Iaurt cu melatonină, somn ușor
Ai cu cine vorbi, cât e ziua de lungă
Activități culturale, jocuri de societate,
biciclete medicinale

Numai orele de vizită rămân goale...
Ni se administrează întăritoare,
ne iau tensiunea, glicemia
Când e soare ieșim pe peluză,
cu pleduri pe genunchi
Amânăm scadența, ne acomodăm treptat cu ideea
Viața noastră se petrece în condiții destul de bune
O să trecem dincolo asistați, cu decență și respect
Și scutiți de compătimire, prefer așa ...
Într-o țară civilizată se moare la azil sau la spital
Ca după o cortină...
Chiar și din literatură a dispărut această temă
Incomodă, indecentă
Nimeni nu se imaginează la sfârșit...
Copiii noștri, generația superioară, firește
Sunt liberi să guste viața din plin
Să-și facă prieteni pe facebook, relații, copiii
Să aibă obiective, proiecte ambițioase, grandioase
Să fie inovativi, creativi
Să facă propriile alegeri, cum le e lor mai bine
Să posteze fotografii din vacanțe de vis
Să mănânce sănătos, fructe, legume eco
Să alerge la sală, pe bandă
Tot într-acolo...

MAMAM

Locuiam la ea pe atunci, în cămăruțe igrasioase
La mama lui mama, Mamam
Mare meșteră la finețuri:
tarte, glazuri de șocolată, caramel
Lapte de pasăre cu găluști pufoase
Cu toate mă mânjeam la gură
Neastâmpărat, năzdrăvan nu am fost
Aș zice dimpotrivă, mai degrabă fragil
Anxios, angoasat, cu tot felul de goange
Unde te vezi la zece ani ? mă gândeam
Bolile copilăriei, injecțiile, vaccinurile, înțepăturile
Le-am făcut cu ea, fusese soră medicală
Dar acum se subțiasse de tot, îi tremurau mâinile
Îi spuneam : mă doare, Mamam!
Și totuși eram nepotul perfect, adorat
N-am înțeles niciodată de ce iubea
Ultima povară ce i s-a dat ...
Peste ani mi-a revenit mie, preferatul
S-o scot la aer, la soare
Noroc că stăteam la doi pași de parcul
unde ea mă ducea
Să ies cu nasul din tabletă
La leagănele care scânceau, ruginite
Și toboganul lunecând în gol...
Ajunsese o mână de om,
abia se târa până la prima bancă
Te doare, Mamam?

Și ea, cu toată proteza, zâmbea
Acum nu mai e și totuși mă simt ocrotit
Aș mai copilări un pic...

TRUPUL OSTIL

Strâng din dinți, ce să fac?! E fără leac
La început am fost mânios,
e o nedreptate, să știți că e!
De ce eu? Ce-am greșit?
Din aproape în aproape m-am obișnuit cu ideea
Nu există refugiu!
Uneori fug de mine în vis,
mă abandonez pe patul de spital
Îmi aud inima ca un ecou
Odată atât m-am îndepărtat printre amintiri
Că nu mai știam să mă întorc în corp
Rămâneam acolo, suspendat...
Ce faci când trupul nu-ți mai aparține, sedat
Când fuge de tine ?
Nu rămâne decât acceptarea, chinul ca a doua natură
Rezervele sunt nesfârșite...
Are ceva intim durerea aceasta
De parcă am fi împreună de-o viață
Dimineața mă ajut cu paliative, am și zile mai bune
Dar eliberarea e temporară
Apoi se întorc frisoane, pusee
Supliciu în formă continuată
Totuși îmi fac speranțe, e în firea omului
Poate se legalizează morfina, tinctura de canabis,
opioidele edulcorate
Se fac experimente care promit
Analgizicele sunt ultima mea familie

Noaptea, suferința vine la pachet cu insomnia
Mă impregnează, mă împresoară, captiv
Se strecoară insidioasă, tăcută
Până și degetele de la picioare
s-au întors împotriva mea, mă ard
Și pielea tălpilor subțiată, ca foița de țigară
Tot atâtea dureri adăugate
Ca niște pâraie la șuvoi...
Încă nu e insuportabilă
Nu e cu mine tot timpul, uneori amorțește
Alteori simt că începe mai rău
Își dă drumul, zici că e un circuit, un raliu
Cu o viteză din ce în ce mai mare
Infernală, implacabilă, sălbatică, absurdă
Nestăpânită aleargă, parcă vrea să iasă pe undeva
Dar eu nu o las!
De bine, de rău face parte din viață
Mai bine așa, decât invers...

EPITAF

A fost actor cu A mare
Cum juca el moartea, n-a mai fost altul, amuțea sala
Și el își râdea în barbă
Îndrăgit, ovaționat, aplaudat în picioare, adulat
Și în cele din urmă uitat...
Sunt ultimul lui spectator, la scena deschisă
Din satul de pescari care n-au auzit de Cehov,
Shakespeare, Strindberg, Ibsen
Fericiti când vin scrumbiile să se împuieze
Se gospodărea cum putea în casa de paiantă
Cumpărată cu banii lui de-o viață, la pachet
Cu o scenografie complicată
Tot felul de acareturi, cotete, barăci
O lotcă pe uscat, cătrănită, un ceaun crăpat
Plase, vintire, cârlige de morun înșirate pe fir
Linguri de știucă, de avat și plumbi
Pe care singur le meșterea la menghină
Apoi le rătăcea prin nesfârșitele magazii, ateliere
Ca într-o scenetă scotocea, încuia, drăcuia
De când îi dispăruseră niște scule
Pe care de fapt le uitase în baltă
Purta la brâu un șir nesfârșit de chei,
ca un paznic de pușcărie
Le încurca între ele, le scăpa
printre degetele amorțite, chircite
Am fost ultimul lui musafir, la un șpriț sub lună

Îmi spunea, cu vocea lui inconfundabilă: ai să auzi, a murit Maestrul!
Și ai să întrebi cum, cum?!
Căuta o cheie...

DE CE

De ce nu e soare, de ce?
O zi da, alta ba, ce sens are
El e tot acolo , doar că nu se arată
Se zgârcește, ne pedepsește, se ascunde în nori
Intră, iese, se joacă cu noi
Nu mai am nicio încredere
Sunt semne rele
Urșii coboară în oraș, mănâncă din pubele
Cu cinci euro adopți unul în adăpost
Dispar sturionii, narvalii, balenele cu corn
Păsările cuibăritoare, castorii, bizonii de stepă
Nurci mai sunt doar în ferme, pentru blană
Ecologiștii ne sperie, pierdem controlul,
să tragem frâna
Ne afundăm, ne adâncim în probleme
Deja ninge în deșertul Atacama
Nu mă interesează !
Micro plasticul din oceane, defrișarea,
suferințele climatice
Risipa de mâncare, de fructe de mare,
pepenii supracopți
Emisiile de carbon, pesticidele, gaura din ozon
Când zilele mele sunt numărate pe degete...
De ce nu e soare, de ce?!